

ξιά, ἀβροχιά, ἀβροχίλα, ἀνακρέμασι 3, ἀνερέα, ἀνέχεια 2 β, ἀνομπρίλα, ἀνυδρία.

άνομπρίλα ή, ἀμάρτ. ἀνιόβριλα Πελοπν. (Λακων.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνομπριά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίλα.

Ἄνομπριά, ὁ ἰδ.

***άνομπρῶ**, ἀναδρῶ Θήρ. ἀνεδρῶ Θήρ. ἀναδρέω
Πελοπν. (Μάν.) ἀναδρίζω Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀνομβρῶ. Ἐν τοῖς τύπ. ἀναδρῶ
καὶ ἀνεδρῶ ἀποκατεστήθη ή πρόθ. ἀνὰ -ἀνε. Πβ.
ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶν 24 (1912) 27.

Μετβ. ἀναβλύζω, ἀναδίδω ὑγρόν, ἐπὶ ἀγγείου ἔνθ' ἀν.:
Ἀναδρέει τὸ κανάτι - τὸ σταμνὶ (ἐνν. κρασί - λάδι - νερὸ κττ.)
Μάν. Καὶ ἀμτβ. ἀναβλύζω, ἀναβρύω ἔνθ' ἀν. Ἀναδρίζει
τὸ νερὸ Κρήτ. Πβ. ἀναβρυσιάζω, ἀναβρυσῶ, ἀνα-
βρύω 1 καὶ 2, ἀναδίνω Β 7, ἀνατέλλω 3, ἀνοίγω Β 4.

άνονείδιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνούδιστος Πόντ. (Κερασ.
Χαλδ. κ. ἀ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνονείδιστος. Ὁ τύπ. ἀνού-
διστος διὰ τὸ ἄνουδίζω παρὰ τὸ ὄνειδίζω.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ ὀνειδίσῃ
δι' ἐλάττωμα σωματικὸν ἢ ἠθικὸν καὶ γενικώτερον ὁ ἀνε-
πίληπτος, ἄψογος ἔνθ' ἀν.: Ἀβούτος ἄρθεπος ἀνούδιστος ἐν'
Χαλδ. || Φρ. Ἀνούδιστον ψωμὶν τρώγω (ζῶ τιμίως ἐργαζό-
μενος) Κερασ. Χαλδ.

άνονείρευτος ἐπίθ. ΚΠαλλαμ. Δεκατετράστ. 30.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ὄνειρευτός
<ὄνειρεύομαι.

Ὁ μὴ βλέπων ὄνειρα Ποίημ.

Ἀγαπῶ καὶ μισῶ, ξεχνῶ, θυμᾶμαι,
μ' ὄνειρο ζῶ, ἀνονείρευτος κοιμᾶμαι.

άνονοματέλλι τό, ἀνουματέλλ' Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀνονόματος καὶ τῆς παραγω-
γικῆς καταλ. -έλλι.

Τὸ ἀβάπτιστον βρέφος (κυρίως τὸ μὴ λαβὼν ἀκόμη
ὄνομα διὰ τοῦ βαπτίσματος). Πβ. *ἀνονομάτιστος.

***άνονομάτιστος** ἐπίθ. ἀνουμάτ' στους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ὄνοματιστός

<ὄνοματίζω.
Ὁ μὴ λαβὼν ὄνομα: Ἀνουμάτ' σου τό 'χου ἀκόμα τοῦ
σκ'λλί. Πβ. *ἀνονοματέλλι.

άνόργωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀνόργουτους βόρ. ιδιῶμ.
ἀνέργωτος Ἡπ. ἀόργωτος Πελοπν. (Λάστ.) ἀόργουτους
Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ὄργωτός <ὄρ-
γώνω.

Ὁ μὴ ἐκκαφεῖς δι' ἀρότρου, ὁ μὴ ὀργωθείς ἔνθ' ἀν.:
Ἀνόργωτο χωράφι πολλαχ. Φέτους ἀπὸν τοῖς βρουχῆς ἔμ'ναν
τὰ πλειότιρα χουράφια ἀόργοντα Μακεδ. Ἐμ'κι ἢ ράχ'
ἀόργουτ' Αἰτωλ. || Φρ. Ἀόργουτου χουράφ' (ἐπὶ κόρης παρ-
θένου. Πβ. διὰ τὴν χρῆσιν τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνήροτος
καὶ τὸ ἀρχ. ἀντίθ. ἀρώσιμος) Μακεδ. Πβ. ἀκαλλιέρ-
γητος 1.

άνορδίνιαστος ἐπίθ. Κρήτ. ἀουρδίνιαστους Μακεδ.
ἀρδίνιαστος Νάξ. (Τρίποδ. κ. ἀ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνορδίνιαστος.

1) Ἀτακτοποίητος, ἀνευτρέπιστος Μακεδ. Ἡ σημ. καὶ
μεσν. Πβ. Περί γέρ. (ἔκδ. Wagner σ. 109) στ. 95 «ἀνά-
πλεκη, ἀνορδίνιαστη, κρέμονται τὰ μαλλιά της». Συνών.

ἀσυγύριστος. 2) Ἀπροετοίμαστος Κρήτ.: Ἀκόμ'
εἶς ἀνορδίνιαστη; III) Ἀπρόσκλητος Νάξ. (Τρίποδ. κ. ἀ.)
Συνών. ἀκάλεστος 1.

άνόρεξα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀνάροξα Ἀνδρ. Μῆλ.
Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. Σύμ. ἀνέροξα Νάξ. Πελοπν.
(Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνόρεξος.

1) Ἀνευ ὀρέξεως πολλαχ.: Τρώγει ἀνόρεξα. Συνών.
ἀνορεξᾶς, ἀνόρεχτα 1. 2) Ἀνευ προθυμίας, δυσκό-
λως, ἀκουσίως πολλαχ.: Ἀνέροξα κάνει δουλειὰ Μάν. Δου-
λεύω ἀνάροξα Σύμ. Τὸ κάνει ἀνάροξα Ἀνδρ. Ἀνόρεξα τση
ἤβγανε το' αἶγες (ἐνν. πρὸς βοσκήν) ΓΜαράντ. Μιχελ. 21.
Συνών. ἄγνωμα 1 β, ἀνόρεχτα 1 β. Πβ. ἀνάλα,
ἀνοστα.

άνορεξάδα ή, ἀμάρτ. ἀνεροξάδα Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνόρεξος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (Ι).

Ἐλλειψις ὀρέξεως: Ἀνεροξάδα ἔχει, δὲν τρώγει.

άνορεξᾶς ἐπίρρ. Θήρ. ἀνεροξᾶς Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνόρεξα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ.
ἀνηβουλᾶς, δι' ὁ ἰδ. ἀβουλῆς.

Ἀνόρεξα 1, ὁ ἰδ.: Ἀνεροξᾶς μου τὸ τρώω.

άνορεξᾶτος ἐπίθ. Ἀνδρ. ἀνοροξᾶτος Μῆλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνόρεξος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ᾶτος.

Ὁ μὴ ἔχων καλὴν διάθεσιν, δύσθυμος ἔνθ' ἀν.: Σὲ
βλέπω ἀνορεξᾶτο Ἀνδρ. Συνών. ἀνόρεξος 1 β, ἀνό-
ρεχτος 2.

άνορεξένω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνόρεξος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀποβάλλω τὴν ὀρεξιν: Ἀνορέξησε δὲ κωπέλλι καὶ δὲ
μοῦ τρώει. Συνών. ἀνορεξιάζω.

άνορεξιά ή, ἀνορεξία Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. Μέγαρ.
Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνορε-
ξίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀνουριξία Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀνορε-
ξιά κοιν. ἀνορεξᾶ Μακεδ. (Καστορ.) ἀνουριξιά βόρ. ιδιῶμ.
ἀνουριξᾶ Ἰμβρ. ἀναροξιά Σίφν. ἀναροξᾶ Ἀνδρ. Κῶς Σύμ.
ἀνεροξία Πελοπν. (Λακων.) ἀνοροξία Pianzola ἀνορο-
ξιά Μῆλ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀνορεξία. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ἐλλειψις ὀρέξεως κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.):
Ἡ ἀρρώστια μοῦ φερε ἀνορεξιά. Δὲν μπορῶ νὰ φάω, ἔχω
ἀνορεξιά κοιν. Ἐχει μεγάλη ἀναροξᾶ Ἀνδρ. Ἀναροξᾶν ποῦ
τὴν ἔχω! Σύμ. Ἐχει ἀνορεξιά καὶ κρασαρρώστια (σκωπτικῶς
περὶ μεθύσου) Παξ. 2) Ἐλλειψις προθυμίας, καλῆς
διαθέσεως σύνθηθ.: Δὲν εἶμαι καλά, ἔχω μία ἀνορεξία Μέγαρ.
Ἐχω μὴν ἀνορεξιά ποῦ δὲ δορῶ νὰ ῥθω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

άνορεξιάζω Κρήτ. Σίφν. ἀνεροξιάζω Νάξ. (Φιλότ.)
—ΔΓουζέλ. Χάσ. 41.

Τὸ μεσν. ἀνορεξιάζω.

Ἀνορεξένω, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ἀνεροξιάζει τὸ παιδί καὶ
δὲν μπορεῖ νὰ φάῃ Φιλότ. Εἶναι ῥεῖς πάλι κ' ἡνορέξιασες;
Σίφν. || Ποίημ.

Μὰ λέω ἀνερόξιασες, δὲν ἔχεις μπουκκὰ πείνα
ΔΓουζέλ. ἔνθ' ἀν.

άνόρεξος ἐπίθ. πολλαχ. ἀνάροξος Πελοπν. (Λακων.)
Σύμ. ἀνέροξος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Λακων.) ἀνό-
ροξος Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ὄρεξι. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Βαίγ.

